

JILL MANSELL

Heerlijk duurt
het langst

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2021 voor deze uitgave
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036438889

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

© 2020 Jill Mansell

© 2020, 2021 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Oorspronkelijke titel: *It Started With a Secret*

Vertaling: Marja Borg

Omslagillustratie: Ingrid Bockting

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

**Dit boek wordt opgedragen aan de Romantic Novelists' Association, die in 2020 haar diamanten jubileum viert. Ik ben er trots op dat ik lid ben van zo'n aardige en behulpzame organisatie. Dit is voor alle leden uit het verleden, het heden en de toekomst. Op naar de volgende zestig jaar van romantische fictie.
Leve de liefde!**

1

Lainey hoorde de helikopter nog voordat hij boven de bomen in zicht kwam. Het krachtige boem-boem-boem van de rotorbladen klonk behoorlijk opwindend in deze uithoek van het Franse platteland. Ze vroeg zich af hoe het zou zijn om een keer een vlucht in een helikopter te maken.

Met haar hand boven haar ogen tegen de felle middagzon, zei ze: ‘Daar zijn ze, precies op tijd.’

Bill, die naast haar op het bordes van het chateau stond, zei: ‘Denk eraan, we geven ze alles wat ze willen. Zelfs nog voordat ze zelf weten dat ze het willen.’

De lichte trilling in de stem van haar baas verraadde dat het erg belangrijk was dat dit verblijf een succes zou worden. Lainey gaf hem een tissue, zodat hij zijn voorhoofd kon deppen. ‘Het komt wel goed.’ Ze hadden heel hard gewerkt; met alles was rekening gehouden. Wat kon er nu nog misgaan?

Nou ja, de waterleidingen konden springen, de plafonds konden naar beneden komen, of de elektriciteit kon uitvallen, maar dit was niet het moment om aan dat soort zaken te denken.

Samen keken ze naar de grijs met zilveren helikopter die neerdaalde uit een onbewolkte, ko-

baltblauwe lucht, op weg naar de landingsplaats midden op het gazon.

Bill slaakte een diepe zucht en veegde zijn handen af aan de al vochtige en verfrommelde tissue. ‘Het moet niet gewoon goed gaan, het moet perfect zijn.’

Lainey leefde met hem mee. Achter hen stond Bills vrouw met schrille stem te roepen dat iedereen zich op het bordes moest verzamelen om hun belangrijke gasten te begroeten, in Downton-stijl. Bill en Biddy, allebei achter in de vijftig, waren hun hele leven lang al francofiel en hadden twee jaar geleden de sprong gewaagd en hun keurige halfvrijstaande huis verruild voor een vervallen chateau met twaalf slaapkamers in het Loiredal, met de bedoeling daar het goede leven te gaan leven, te genieten van het warmere weer en het prachtige uitzicht, en vriendschap te sluiten met Britse soortgenoten en de lokale bevolking. Om hun droom te financieren, zouden ze gasten ontvangen en bruiloften en speciale evenementen organiseren.

In theorie had het ideaal geklonken, maar de werkelijkheid was weerbarstiger geweest. Een eeuwenoud chateau was een bodemloze put, en de kleine erfenis van Biddy’s ouders was snel op geweest. De hekken waren nog niet gerepareerd of de riolering begaf het. Het lekkende dak was

nog niet hersteld of de vijftig grote ramen moesten worden vervangen. De schoorstenen waren nog niet geveegd of de oude waterleidingen vielen uit elkaar, en de plankenvloer bleek langzaam weg te rotten.

Maar Bill en Bidy hadden manhaftig doorgeploeterd; ze hadden de hulp ingeroepen van de plaatselijke bevolking, die ze luidkeels in verhaspeld Franglais toespraken, hoewel ze tot hun grote frustratie vaak niet werden begrepen. Een jaar geleden hadden ze wat personeel in dienst genomen, onder wie Lainey, en hadden ze de deuren van hun voor veel geld verbouwde kasteel geopend voor betalende gasten.

Zulke vips als die van vandaag hadden ze echter nog niet te gast gehad. Wyatt Hilstanton, die lid was van een enorm rijk bankiersgeslacht uit Boston en een aantal jaren geleden in Londen was gaan wonen, kwam met zijn Britse vriendin, Penny, met de bedoeling haar hier ten huwelijk te vragen. Het moest een megaromantische verrassing zijn, en ze waren wekenlang bezig geweest om alles tot in detail te plannen. Het chateau zat vol Hilstantons, die zich intussen op de bovenverdieping hadden verstopt tot het tijd was om het te gaan vieren.

Maar het mooiste was nog wel dat Wyatts vader het chateau ook nog voor een hele week in

augustus had geboekt voor de bruiloft zelf.

Terwijl Lainey haar rug rechtte, hoorde ze voetstappen achter zich. Ze voelde een hand op haar billen. Toen ze zich omdraaide, zag ze Anton naar haar grijzen, zijn wenkbrauwen optrekkend alsof hij zijn onschuld wilde bewijzen: *Wie, ik?* Maar hij liet zijn hand waar hij was, en nu was het haar beurt om te lachen. Misschien konden ze later vanavond, als hun dienst erop zat, de verloving van Wyatt en Penny op hun eigen manier vieren.

De helikopter landde precies in het midden van de landingsplaats. Toen de rotorbladen waren gestopt met draaien, stapten de passagiers uit en liepen over het gazon naar het bordes.

‘Denk eraan,’ mompelde Bidy. ‘Aardig doen!’

‘Welkom, welkom op Chateau de Rafale!’ Bill schudde Wyatt krachtig de hand. Daarna zette hij er nog een tandje bij toen hij Penny’s hand schudde, waarbij hij ook nog een soort mannelijke reverentie maakte. Bidy volgde zijn voorbeeld, terwijl de anderen er stralend bij stonden te lachen tot hun kaken er pijn van deden.

Lainey keek naar Penny Carter, Wyatts vriendin, die er niet echt als een golddigger uitzag, wat ze een hele opluchting vond. Maar misschien deed ze alleen maar alsof, want dat was natuurlijk het handelsmerk van de echt succesvolle

golddiggers. Nee, in dit geval niet, daar was ze behoorlijk zeker van. Terwijl Wyatt van top tot teen gekleed ging in Ralph Lauren, misschien in een iets te kleine maat, droeg Penny een wit mouwloos katoenen topje, een eenvoudige roze rok tot op haar knieën en verstandige espadrilles zonder hak. Haar kapsel en nagels waren kort en onopgesmukt. Ze had een mooi hartvormig gezicht en een lieve lach.

‘Wat is het hier ongelooflijk mooi,’ zei ze. ‘Ik heb nog nooit op een chateau gelogeed!’

‘Alles is voor jullie in gereedheid gebracht,’ zei Bill. ‘Ik zal jullie je kamers laten zien.’

‘Mijn favoriete stiefzoon,’ riep Majella opgetogen uit toen ze Seths stem door de telefoon hoorde. ‘Hallo, lieverd! Alles goed?’

‘Ja, hoor. Ik heb net naar die advertentie op de website gekeken.’ Zoals altijd kwam Seth meteen ter zake. ‘Heb jij die geschreven?’

‘Nee.’ Majella liep door de keuken, driftig op zoek naar haar autosleutel. ‘Ik heb het bureau gebeld en uitgelegd wat we wilden, en ze zeiden dat ze ervoor zouden zorgen. O, er is toch geen probleem?’ Zelf had ze er geen fouten in ontdekt, maar dat wilde nog niet zeggen dat die er niet in zaten.

‘Oké, nou, ik zal het je even hardop voorle-

zen: “Inwonend echtpaar gezocht voor de huishouding, fulltime, schoonmaken en organisatie. Goed salaris. Cornwall.” Seth zweeg. ‘Dat is het.’

‘O? Is dat fout dan?’

‘Het is zo... niksig.’

Majella slaakte een zucht. ‘Dat weet ik ook wel. Maar zo zijn al die advertenties.’

‘Mag ik je er even aan helpen herinneren wat je me vertelde over dat echtpaar dat afgelopen maandag op sollicitatiegesprek was?’

‘Die waren saai.’ Haar gezicht betrok toen ze eraan terugdacht; eigenlijk zou je die twee wel de koning en koningin van de saaiheid kunnen noemen. Het vooruitzicht haar dagen met dat stel te moeten doorbrengen, was onverteerbaar geweest.

‘En hebben er daarna nog meer mensen gesolliciteerd?’

‘Nee.’ Allemachtig, waar had ze haar autosleutel nu gelaten?

‘Nou, dat komt waarschijnlijk omdat normale mensen in slaap vallen als ze die advertentie lezen. Wat is dat voor kabaal?’ vroeg Seth.

‘Sorry, ik liet de koektrommel vallen. Ik zoek mijn autosleutel. O, Glenda, nee, dat is stout...’ Ze was echter al te laat: de kleine hond had al twee biscuitjes te pakken en rende ermee de